

Móra Ferenc A MAKK-VITÉZ

Virág szemű Lenke húgom sírva-ríva fogadott a minap, ahogy az ajtón beléptem. Három babapohár tele lett volna a könnyével, úgy hullott.

– Mit siratsz, csöppikém? – kérdeztem tőle.

– A kontyos babámat siratom – búgta-zokogta, mint valami kis gerlice.

– Ugyan mit siratsz rajta?

– Azt, hogy már nincsen kontya. Mind leszedte a Hé kám cica, míg én fölforraltam a tejet a babakonyhán.

A Hé kám cica ott kefélkedett a küszöbön. Eleibe tartottam a letépett babakontyot, de nem mutatott semmi bűnbánatot.

Mindössze azt lehetett kiérteni a hunyorgásából:

– Miért nem állított őrt a babája mellé, Lenke kisasszony!

– No – mondom –, ha csak az a baj, állítunk ide mindjárt olyan páncélos vitézt, hogy egyszeribe a háztetőre szalad tőle a Hé kám cica. Eredj csak, csöppikém, hozz egy marék makkot a nagy tölgyfa alól. Ilyenkor ősszel tele van az alja. Legyen közte vastagabb is, karcsúbb is, kis szakajtós is, meg olyan is, amelyikről már lekéredzett a kis szakajtó.

Szaladt Lenke, hozta a makkot, én meg kitessékeltem egyikét fogpiszkálót a sőtartóból, és elővettem a kisbicskám.

– No, Lencike, mindjárt készen lesz a makk-vitéz.

Kész is lett, nem telt bele egy vajaskenyér-megevésnyi idő. Sisakban, lándzsásan, ahogy itt le van rajzolva, olyan peckesen őrizte a babaszobát, hogy még a Viola kutya is megugatta.

Nagyon derék vitéz ez a makk-vitéz, enni se kér, fizetést se kíván, mégis keményen állja a sarat.

Aki ki akarja próbálni a tudományát, a rajz szerint csináljon magának!